

CSUKÁS ISTVÁN

**A
KELEKÓTYA
KISKAKAS**

Új Idő Kft.

A kelekótya kiskakas

Írta: Csukás István
Rajzolta: Cakó Ferenc

Hogyan is kezdődött a kelekótya kiskakas története? Úgy kezdődött, hogy ő bújt ki utoljára a tojásból, megrázta magát s körülnézett, hogy hová is került?

Szép nagy udvart látott, bokrokat, fákat, csibeitatót, malacvályút, kutyaólat, galambdúcot és sövénykerítést. Báméskodott, gyönyörködött, megnézett mindent apróra, csillogott a szeme, piroslott a taraja, pici szíve vidáman dobogott. „De szép a világ!” – gondolta magában.

Majd mikor a szeme megtelt a világgal, jól kinyitotta a fülét és hallgatózott.

Kotkodácsolást hallott meg csipogást, meg bégetést, meg ugatást, meg nyávogást, meg rőfögést, meg gágogást és hápogást, meg nyerítést és mekegést, meg bögést és iázást, meg turbékolást és cincogást.

„És én hogyan beszéljek?” – tűnődött a kiskakas.

Elindult a kelekótya kiskakas, hogy megtanuljon beszélni. Odaért a kutyaólhoz s megállt előtte peckesen.

A hatalmas kuvasz
nyújtózott egyet,
ásított egyet,
majd mosolyogva
megbámulta a kiskakast.
„Nini! – gondolta.
– Egy kiskakas!
Biztosan
most bújt ki a tojásból,
mert eddig
én még nem láttam.

Pedig én mindent látok és mindent tudok, ami az udvarban történik. És végre van egy kakasunk. Igaz, hogy kicsi, de majd megnő!"

Majd barátságosan vakkantott meg ugatott.

– Vak, vak! Vau, vau!

A kelekótya kiskakas figyelmesen hallgatta. Azután fölvetette a fejét, és ő is vakkantott meg ugatott.

– Vak, vak! Vau, vau!

A kuvasz mosolyogva megcsóválta a fejét. „Nem jó! – dörmögte. – Te nem vagy kutya. Nem jól csinálod!”

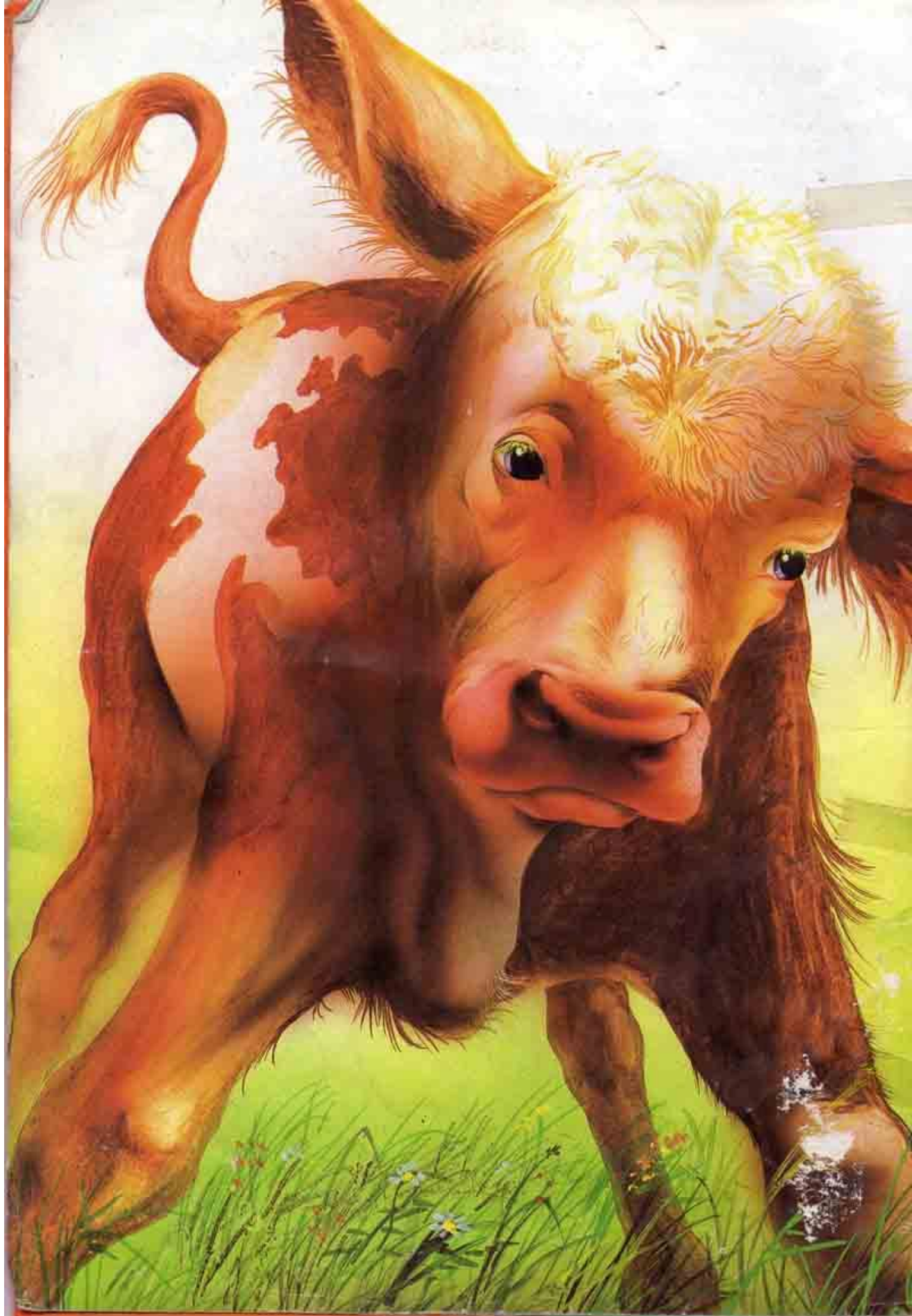
A kelekótya kiskakas elszontyolodott.

– Hát akkor mutasd meg, hogy hogyan kell csinálnom!

– Nem tudom megmutatni! – brummogott a kuvasz.

– Sajnálom.

A kelekótya kiskakas továbbment, hogy megtanuljon beszélni. Odaért a bocihoz. A boci egy fa alatt legelészett. A kiskakas elébe került, s peckesen megállt.

– Hu, bu, egy kiskakas! – bögte vidáman a boci.

– Biztosan ma született, mert még nem láttam eddig.

Barátságosan bögött, abbahagyva a legelészést.

– Buú! Buú!

A kelekótya kiskakas figyelmesen nézte, hallgatta, majd felbögött.

– Buú! Buú!

A boci mosolyogva csóválta a fejét.

– Nem jó, te kelekótya! Nem vagy boci, nem áll jól neked a bögés!

– Hát akkor mutasd meg, hogy hogyan kell csinálnom!

– kérte a bocit a kiskakas.

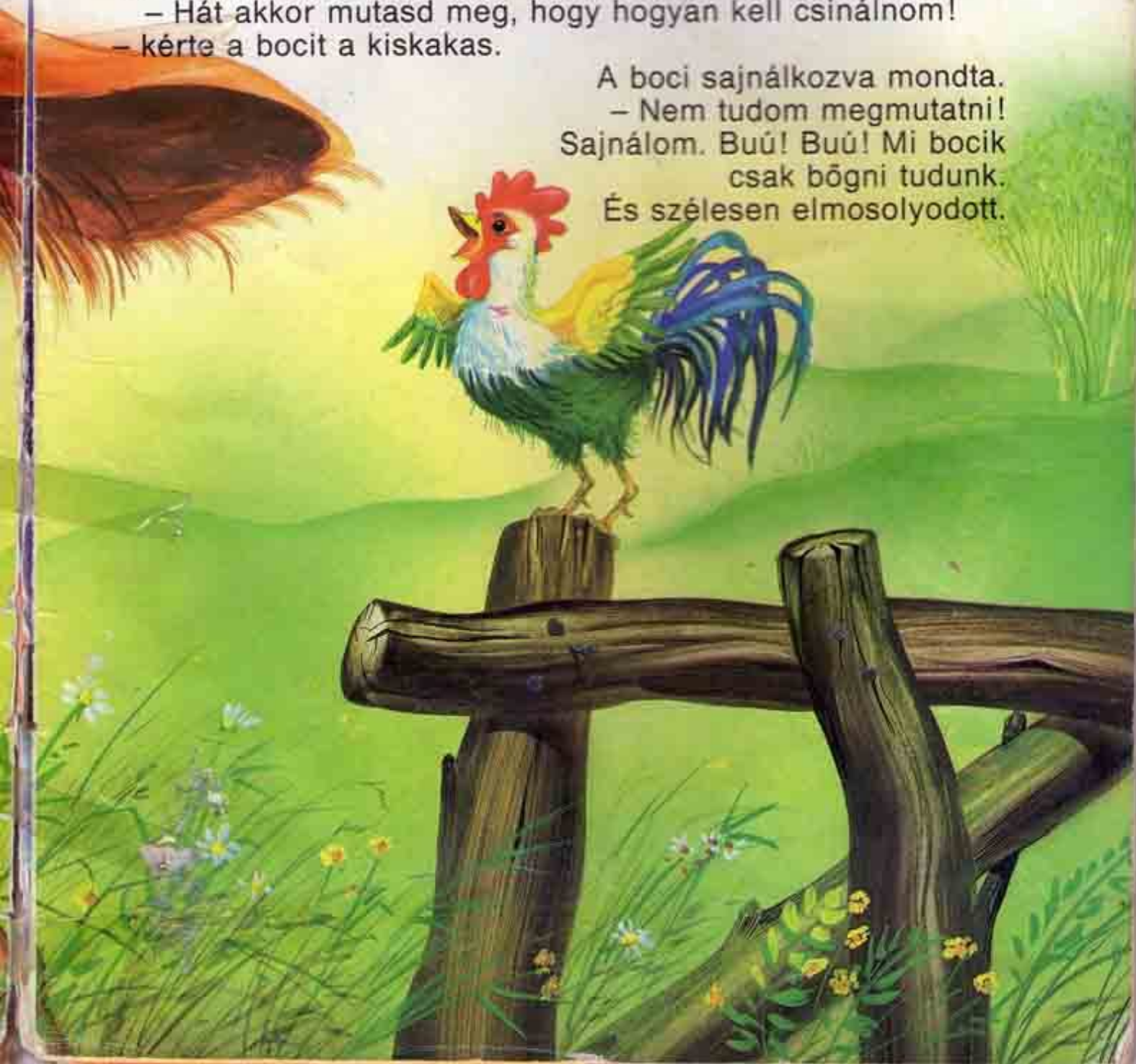
A boci sajnálkozva mondta.

– Nem tudom megmutatni!

Sajnálom. Buú! Buú! Mi bocik

csak bögni tudunk.

És szélesen elmosolyodott.

A kelekótya kiskakas nem sértődött meg, továbbindult, hogy megtanuljon beszélni.

Odaért a disznóólhoz. Az ól előtt a malacok játszottak, visítogtak meg rőfögtek.

– Ui! Ui! Rőf, rőf, rőf!

A kelekótya kiskakas hallgatózott, majd visított és rőfögött ő is.

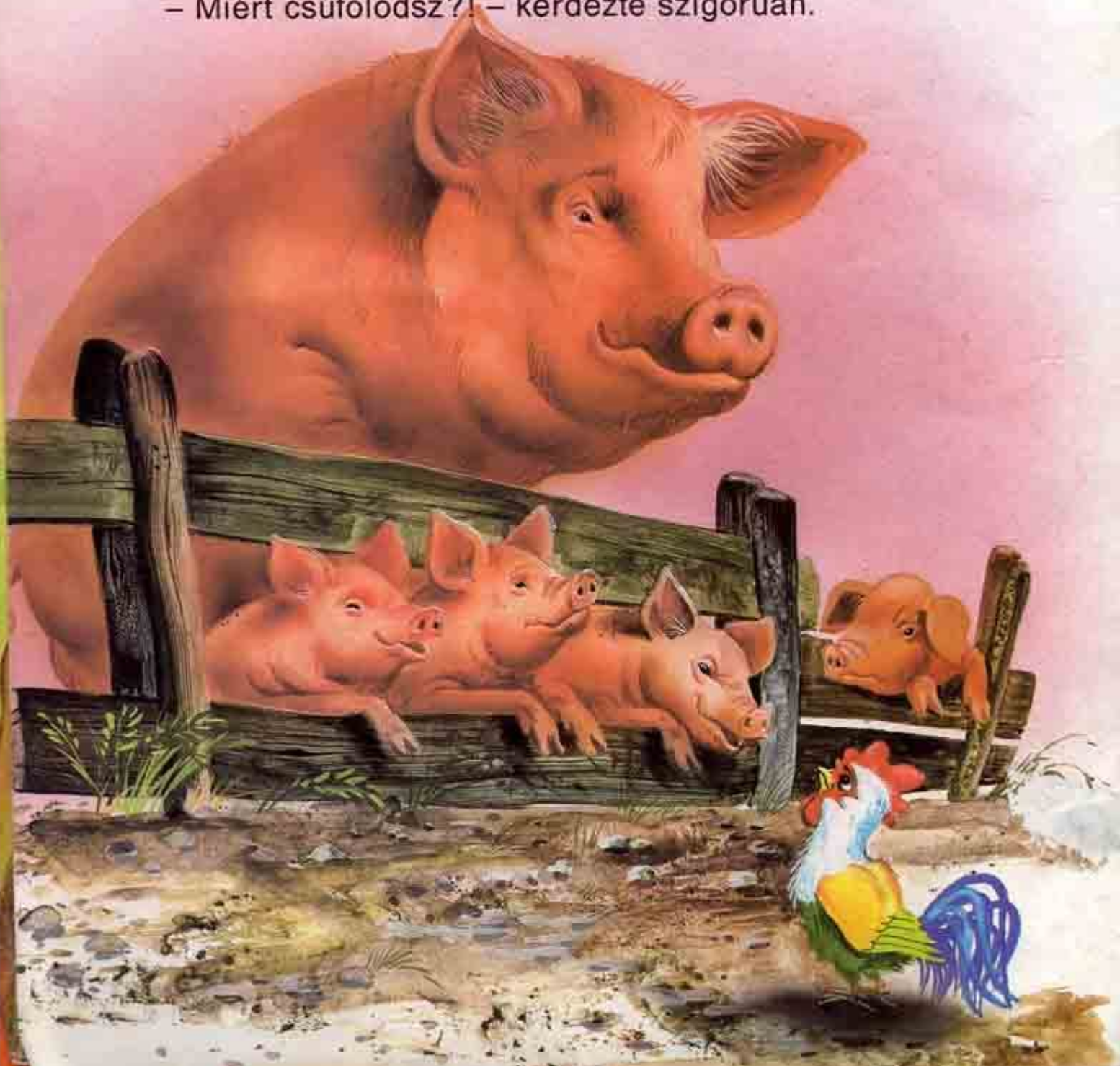
– Ui! Ui! Rőf, rőf, rőf!

A malacok mérgesen nézték a rőfögő kiskakast. A mamájukhoz szaladtak és panaszkodtak.

Csúfol! Utánoz és csúfol! – mutogattak a kelekótya kiskakasra.

A kövér coca-mama kigurult az ólból.

– Miért csúfolódsz?! – kérdezte szigorúan.

A kelekótya kiskakas megszeppenve mondta.

– Nem csúfolódom. Beszélni tanulok!

A coca-mama elmosolyodott.

– Ejnye, ejnye! Rossz helyen tanulsz! Te nem vagy malac!

– Mutasd meg, hogy hogyan kell csinálnom? – kérte a kelekótya kiskakas.

– Sajnálom – mondta a coca-mama. – Mi disznók csak rőfögni tudunk!

A kelekótya kiskakas továbbment, hogy megtanuljon beszélni. Odaért a libához. A liba szép fehér tollát tisztogatta s halkan gágogott.

– Gágágá! Gágágá!

A kelekótya kiskakas fülelt, figyelt, majd halkan gágogott ő is.

– Gágágá! Gágágá!

A liba abbahagyta a tollázkodást és csodálkozva megnézte a gágogó kiskakast.

– Ej, ej! Hát téged meg mi lelt? Félrenyeltél?

– Beszélni tanulok! – motyogta a kelekótya kiskakas. Mutasd meg, hogyan kell!

– Sajnálom! – ingatta a fejét a liba.

– Nem tudom megmutatni. Mi libák csak gágogni tudunk!

A kelekótya kiskakas továbbment, hogy megtanuljon beszélni.

Odaért a nyulakhoz.

A nyulak kergetőztek, bukfenceztek és vidáman makogtak.

– Mak, mak, mak! Mak, mak, mak!
Sárgarépa, bekaplak!

A kelekótya kiskakas kitátotta a csőrét és makogott.

– Mak, mak, mak! Mak, mak, mak!
Sárgarépa, bekaplak!

A nyulak körbeállták a kelekótya kiskakast és hasukat fogva nevettek.

– Hihhi! Hahaha! Egy makogó kiskakas!

A kelekótya kiskakas mérgesen kiáltott.

– Ne nevessetek! Inkább mondjátok meg, hogy hogyan csináljam!

Az egyik nyúl abbahagyta a rihegést meg a röhögést, s a vállát vonogatva mondta.

– Nem tudjuk megmutatni! Mi csak makogni tudunk!

A kelekótya kiskakas legyintett a röhögő nyulakra, dacosan továbbment. „Azért is megtanulok beszélni, ahogy a kakasok szoktak!” – gondolta. „Valaki majd csak megmutatja, hogy hogyan kell!

Odaért a szép fehér szakállú kecskéhez. A kecske mélázva nézegette a kiskakast. „Hm, egy kiskakas! Tarkatollas, tarajas!” Majd szelíden felmekegett.

– Mek, mek, mek!

A kelekótya kiskakas kinyitotta a csőrét és mekegett ő is.

– Mek, mek, mek!

A kecske megrázta a szakállát és mosolyogva mondta.

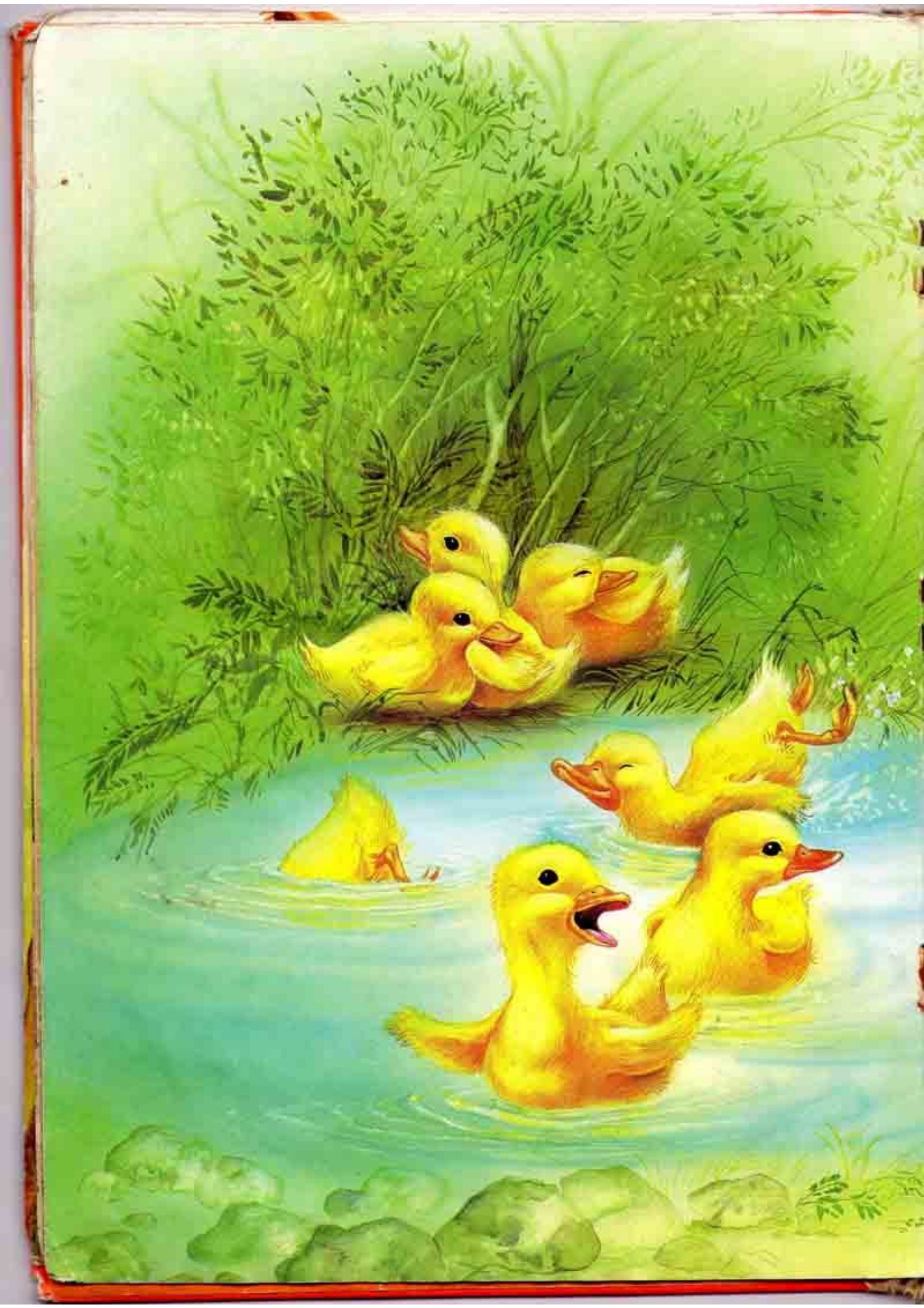

– Nem jó! Csak a kecskék mekegnek!
És te nem vagy kecske!
Te kiskakas vagy!
A kelekótya kiskakas
bánatosan lógatta
a taraját.

– Akkor mutasd
meg, hogy hogyan
csináljam?
A kecske meleg
hangon válaszolt.

Nem tudom megmutatni!
Én csak mekegni tudok!
Sajnálom!

A kelekótya kiskakas csak egy kicsit búslakodott, csak egy picit lógatta a taraját, megrázta magát s újra elindult, hogy megtanuljon beszélni.

A kacsászatóhoz ért. A vízben sárga kiskacsák úszkáltak, lebuktak, csőrükkel kutattak, keresgéltek, tollászkodtak, fecserésztek.

A kelekótya kiskakas megállt az úszató szélénél. Egy sárga pelyhes kiskacsa odaúszott, megnézte vidáman csillogó szemével és hápogott.

– Háp, háp, háp!

A kelekótya kiskakas figyelt, majd nagyra tátotta a csőrét és hápogott.

– Háp, háp, háp!

A sárgapelyhes kiskacsa intett neki, hogy jöjjön be a vízbe!

A kelekótya kiskakas bedugta az egyik lábát óvatosan a vízbe, majd kikapta gyorsan s megrázta a fejét, hogy nem megy!

A sárgapelyhes kiskacsa mérgesen kiabált.

– Nem is vagy kacsa!

Akkor miért hápogsz?

Csúfolódsz? He?!

És lespriccelte a kelekótya kiskakast.

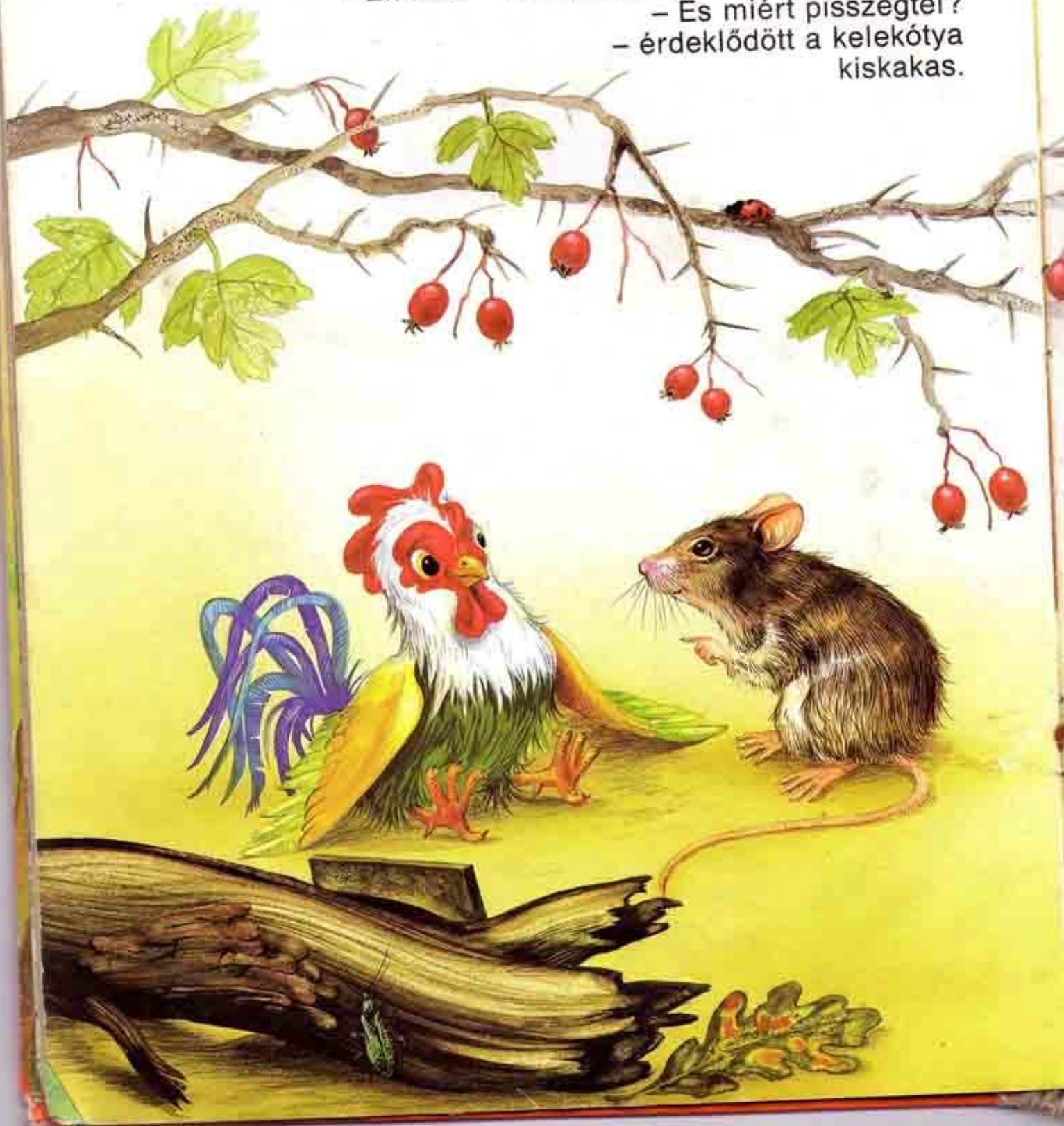
A kelekótya kiskakas lerázta a tolláról a vizet
s dűnnyögve továbbált. „Azt én is tudom, hogy nem vagyok
kacsa, te buta hápogó! Azért még nem kell lespriccelni!”

Ahogy ment, rápisszegett valaki.
– Psz! Hé!

A kelekótya kiskakas megállt, körülnézett, hogy ki
pisszeg? Egy egeret látott, egy csillogó szemű egeret.

– Te pisszegtél? – kérdezte a kelekótya kiskakas.
– Én hát! – mondta az egér.

– És miért pisszegtél?
– érdeklődött a kelekótya
kiskakas.

– Azért pisszegtem, hogy állj meg! – vágta rá az egér.
– Megálltam – mondta a keleikótya kiskakas.
– Látom – fontoskodott az egér. – És mielőtt nem álltál meg, hova mentél?

A keleikótya kiskakas elgondolkozva nézte a kíváncsi egeret.

– Erre meg arra... Miért kérdezed?

Az egér roppant komoly képet vágott.

– Azért kérdezem, mert én mindent tudni akarok!
Ugyanis én tanár vagyok! Híres tanár! És ez itt egy híres egériskola!

Az egér körbemutatott büszkén. A galagonyabokor alján volt egy rajztábla, a rajztáblára krétával egy nagy A-betű volt írva és egy 1-es.

A keleikótya kiskakas megcsodálta a rajztáblát.

Az egér megpödörte a bajuszát és tovább hengegett.

– Tanítok írást, tanítok olvasást, tanítok számolást!
Esetleg még éneklést és szavalást! Figyelj! Elszavalom az egér-verset!

Az egér kidüllesztette a mellét, nagy levegőt vett és elszavalta a verset.

Dohogott az egér,
sosincsen friss kenyér!
Ahogy mondom, ezér
dohogott az egér!

A boltba bandukolt,
csukva volt az a bolt.
Ahogy mondom, úgy volt,
csukva volt az a bolt!

Végül is mit csinált?
Hát morzsát rágicsált!
Egyebet nem csinált,
csak morzsát rágicsált!

– Szép volt! – dicsérte meg a kelekótya kiskakas.

– Taníts meg, hogy hogyan kell beszélni!

– Ó, semmiség! – legyintett az egér. – Figyelj!

– Cin, cin, cin! Cin, cin, cin! Most te!

A kelekótya kiskakas eltátotta a csőrét és cincogott.

Nagyon jó! – dicsérte meg az egér.

– Köszönöm! – hálálkodott a kelekótya kiskakas, és cincogva ment tovább.

Nem vette észre a nagy cincogásban, hogy egy sötét árnyék lopakodik a nyomában!

A sötét árnyék nem volt más, mint egy nagy tarka macska! Csodálkozva nézte a cincogó kiskakast, majd dühösen megrázta a fejét.

– Brr! A macska rúgja meg, azt hittem, hogy egy egér! Mit cincogsz? Mi a csudának cincogsz?!

A kelekótya kiskakas megijedve válaszolt.

– Nem jól csinálom?

A tarka macska mérgesen morgott és nyávogott.

– Persze, hogy nem jól csinálod! Nyáu! Nyáu!

A kelekótya kiskakas óvatosan utánozta a nyávogást.

– Nyáu! Nyáu! Ez jó?

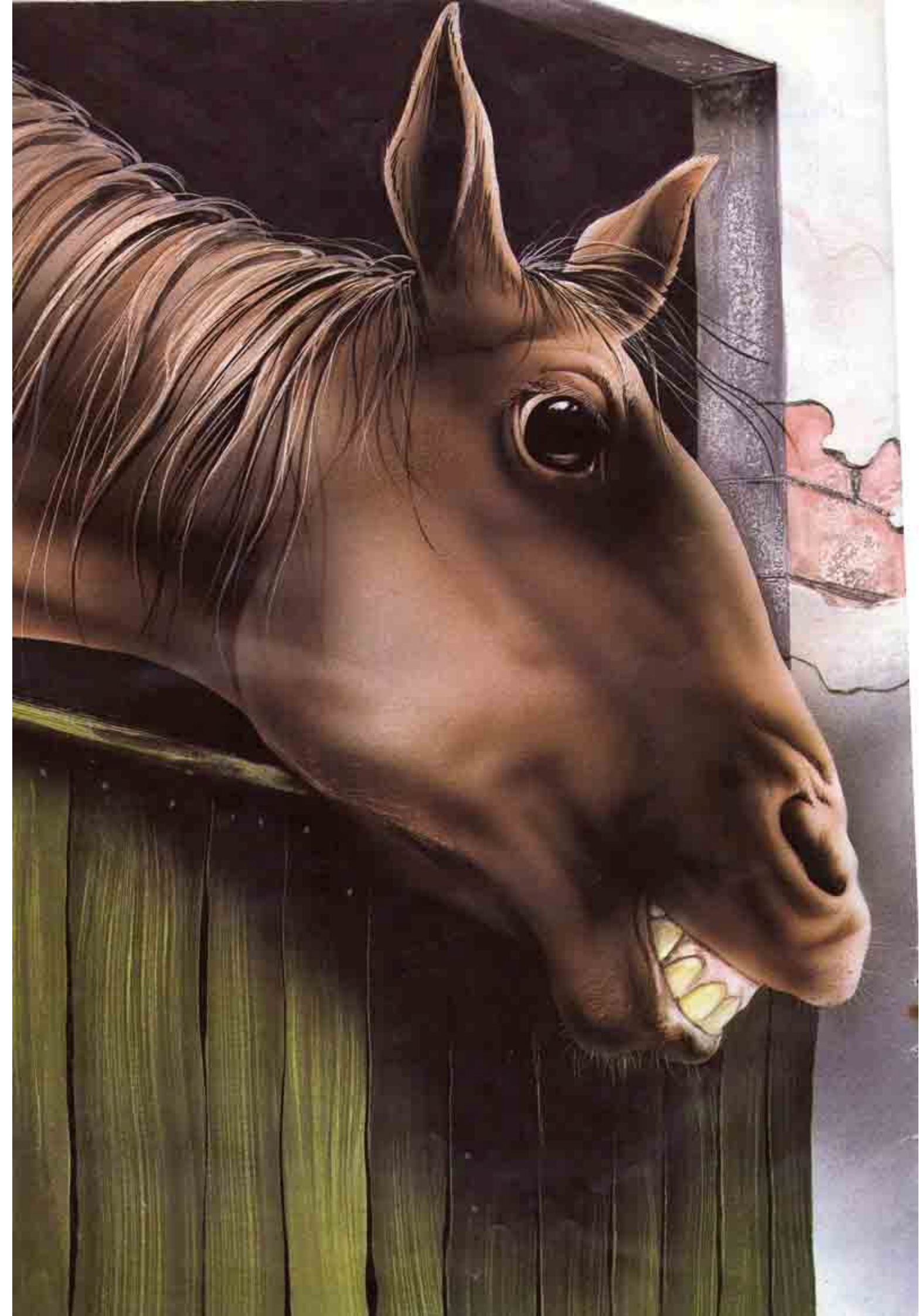
– Nem jó! Te nem vagy se egér, se macska!

– Kérlek, mutasd meg, hogy hogyan kell csinálnom!

A tarka macska megvonta a vállát.

– Nem tudom megmutatni! Én csak nyávogni tudok!

A kelekótya kiskakas lehorgasztott fejjel bandukolt tovább. Ahogy bandukolt, beleütődött valamibe. Az a valami egy szép fényes pata volt. Fölnézett és meglátta a lovat.

A ló lenézett és barátságosan nyihogott.

– Nyihaha! Nyihaha!

A kelekótya kiskakas fülelt, majd ő is nyihogott.

– Nyihaha! Nyihaha!

A ló nagyott nevetett.

– Nini! Hahaha! Már azt hittem, hogy egy kiscsikó! De csak egy kiskakas! Miért nyihogsz?

– Nem jól csinálom? – kérdezte a kelekótya kiskakas.

A ló megrázta a fejét, csak úgy lobogott a gyönyörű sörénye.

– Nem, nem jól csinálod! Csak a lovak nyihognak.

A kelekótya kiskakas nagyot sóhajtvá továbbment.

A magasban galambok röpködtek, leszálltak
a galambdúcra, búgtak, turbékoltak.

– Kruu! Kruu!

A kelekótya kiskakas föl nézett rájuk, levegőt vett és
turbékolt.

– Kruu! Kruu!

A galambok a fejüket rázták.

– Nem jó! Nem jó! Te nem vagy galamb!

Csöngettyűszó ütötte meg a fülét. A kelekótya kiskakas
megszaporázta a lépteit, ment a csengőszó után.

A csengő egy bárány nyakába volt kötve, a bárány vígan
ugrándozott, a csengő ezüst hangon csilingelt.

– Beee! Beee! – bégetett a bárány ugráندozás közben.

A kelekótya kiskakas figyelmesen nézte, majd ugrált egy-kettőt a cérnavékony lábán és bégetett.

– Bee! Bee!

A bárány abbahagyta az ugrálást meg a bégetést, csodálkozva nézett a kiskakasra.

– Te bégettél? – kérdezte.

A kelekótya kiskakas bólogatott.

A bárány körbejárta a kelekótya kiskakast.

– Neked csak két lábad van! – mondta végül. – És szárnyad van!

– És csőröd van! Te nem vagy bárány! És ha nem vagy bárány, ne is bégess!

A kelekótya kiskakas lehajtotta a fejét és úgy suttogetta:

– Mutasd meg kérlek, hogy hogyan csináljam!

A bárány ingatta a fejét, a csengő halkán megszólalt a nyakában.

– Nem tudom megmutatni! Én csak bégetni tudok!

Eljött az este, eljött az éjszaka, az udvar népe aludni tért. Csak a kelekótya kiskakas nem tudott aludni, szomorúan üldögélt a kerítés tetején. „Hát senki se mutatja meg nekem, hogy hogyan kell csinálnom?” – gondolta búsan.

Így búslakodott meg szomorkodott, észre sem vette, hogy elröpült az éjszaka. Lassan világosodott az ég alja és tűzpirosan fölkelte a Nap.

A kelekótya kiskakas ámulva nézte, még sohasem látott ilyet!

A Nap visszanezett a kiskakasra és mosolyogva unszolta.

– Üdvözölj, kiskakas! Szólalj meg!

A kelekótya kiskakas bólintott, majd ugatott, nyávogott, rőfögött, gágogott, mekegett és makogott, hápogott és cincogott, nyerített és bégetett.

A Nap mosolyogva szólt.

– Ejnye! Nem így kell!

A kelekótya kiskakas bánatosan lehorgasztotta a fejét.

– Mutasd meg! – suttozta. – Senki se tudja megmutatni!

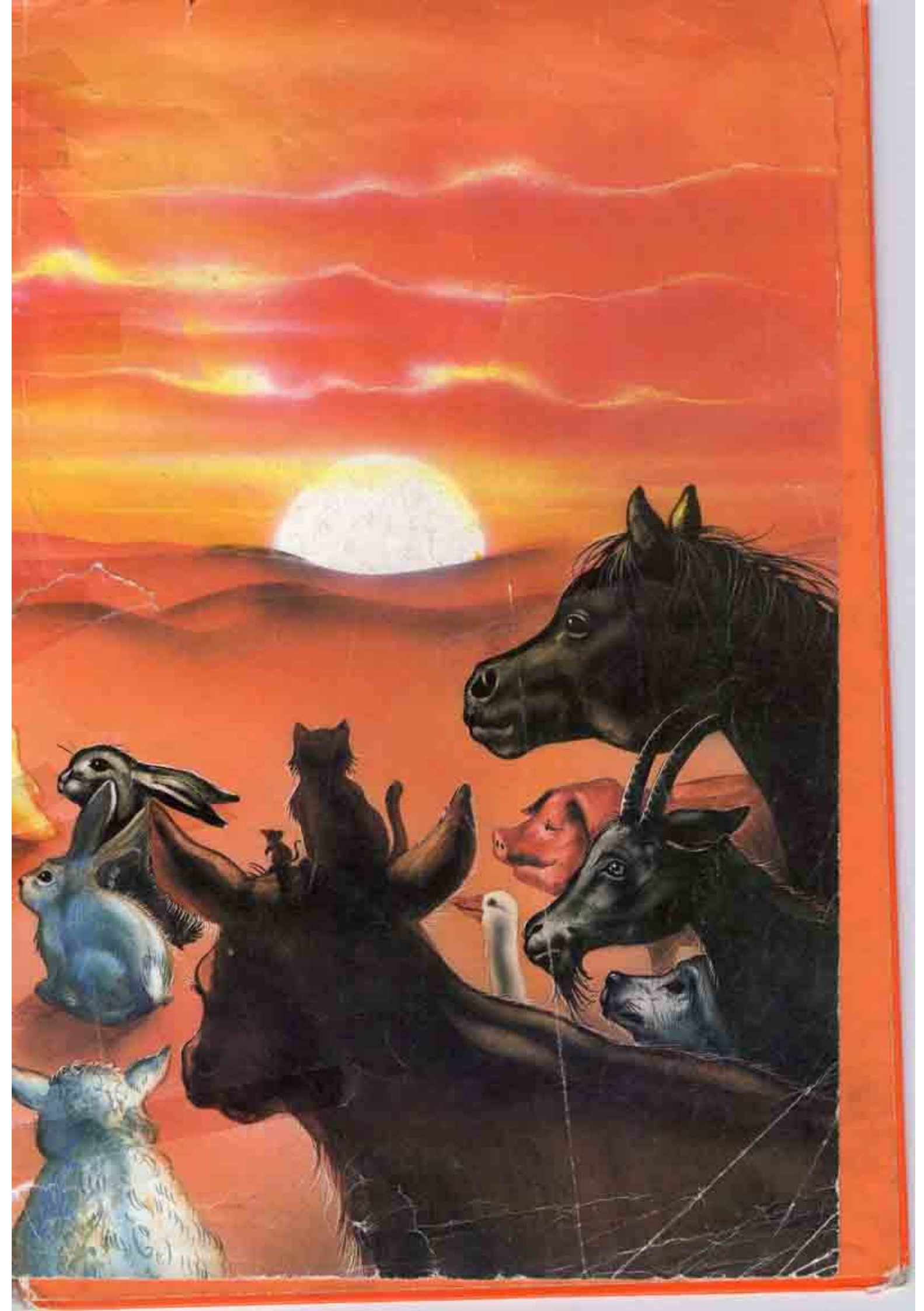
A Nap nyájasan válaszolt.

– Tudod te azt! Tátsd a csőröd, kukorékolj! Rajta!

Próbáld meg!

A kelekótya kiskakas kitéapta a csőrét, hátrahajtotta a fejét, behunyta a szemét és kukorékolta!

– Kukuriku! Kukuriku!

Zengett a kukorékolás, a Nap felszökött az égre, az udvar lakói összeröföntek s ámulva hallgatták a kiskakast. „Milyen szépen kukorékol!” – súgták-búgták, röfögték és cincogták.

A kiskakas büszkén nézett le rájuk s így szólt.
– Fölébresztettem a Napot! Én egyedül! Én, a kiskakas!
Kukuriku! Kukuriku!

el
tűz
A
ilye
A
–
A
röfö
cinc
A
–
A
–
A
–
Prót
A
a fej
–